

Deček, ki se je skoro zavedel, je priznal, da je izpil materino zdravilo. Tisto zdravilo pa je bil močen strup, ki ga je zdravnik zapisal zoper materino bolezen. Mislite si, kakšen strah je zavladal med domačimi, ko je zdravnik povedal, da bode deček le počasi okrevail.

Pa celo zdravnika je goljufalo. Bogumil je hiral in hiral. Vsa zdravila mu niso pomagala. Revež je moral zgodaj pod zemljo. Žalost staršev in sestrice je bila tolika, da se ne dá popisati.

In kaj bi rekli, če bi trdil, da je tudi med vami dosti otrók, ki imajo tako razvado, da zanesó vse v usta, kar najdejo bodisi na cesti ali doma?

Večkrat sem celo opazil, da učenci, ako jim s peresa kane na zvezek črnijo, obližejo z jezikom, kar ni le grdo, ampak tudi nevarno!

Proč s takimi razvadami, kdor si hoče ohraniti dragoceno zdravje!

Fr. Teran.

Dežek.

Dete ljubo, veš,
Kaj pomenja dež? —
Gledi, to nebo
Božje je okó:
Gleda z neba dol
Našo skrb in bôl.
Kadar ni skrbi,
Ljubko se blišči;
Ko pa vidi greh,
Nebu zgine smeh.
Mine je radost,
Mine veselost . . .
V hipu se zmračí,
Črno zatemni —

Potlej mu gorje
Lajšajo solze,
Dokler pri ljudeh
Ne izgine greh,
Padajo solzé
V nitih čez polje.
Ko pa mine greh,
Spet mu pride smeh;
Pa se spet zvedri,
Solnce zablišči . . .
Kaj pomenja dež;
Prosi le Boga,
Čistega srca!

Vneslav.

